

Modré podkroví

Lucie Králíková
Jana Švecová

Věnováno
Evě B.

”

Člověk
nikdy neví
dopředu,
co napíše.

“

Marguerite

Sedí ve svém pokoji. Klidná a soustředěná. Sjednocená se svou činností, jako by kolem nic jiného neexistovalo. Jako by jediný důvod její cesty vycházel z ní samotné. Byl kouskem z její duše, z jejího srdce, který zůstal prázdný a volal po zaplnění. A tak každý nepatrný pohyb, každé nové propletení prochází nejen jejími mrštnými prsty, ale také tímto tajemným místem.

Venku se zvedá studený vítr, dešťové kapky sílí, během několika vteřin se proměňují v prudké provazy vody. Odrážejí se od střech, od asfaltových ulic, přehlušují zvuky pozdního odpoledne a valí se dál z kopce až k tmavé noci. Stěnu jejího pokoje mezitím pomalu pokrývá vlněná plocha měkkého gobelínu. Ochranná vrstva utkaná z její oddanosti.

Nějak tak jsem si představovala tkadlenu při její dávné rukodělné práci.

A tak mě potěšilo, když mi Lucie nabídla, že mě vezme za svojí přítelkyní Evou — tkadlenou, umělkyní.

Podzimní výlet na sever.

Staré dřevěné dveře s otvorem pro dopisy.

Kamenné schody.

Podkroví.

Odstíny modré.

Soukromí.

Tkaný text o proplétání, o inspiraci.

Příběh o touze, která se časem ztiší a uzraje, ale nikdy nezmizí.

Stála před ocelově modrou plochou čerenou tichým protivětrem. Plocha se přibližovala jako měnící se pozadí, jako myšlenky neznámého přítele stojícího daleko na druhé straně. Nemohla je zachytit, natož pochopit, ale přesto jí jejich přítomnost dodávala inspiraci. Cítila zvláštní, ale povědomé pulzování. Prolétlo celým tělem, duší i srdcem a zastavilo se v jejích rukách, v konečcích prstů. Tušila podivnou samostatnost, tvořivou vůli, která se v nich usadila. Zvedla ruce a do vzduchu načrtla několik čar. Předivo napnuté v prostoru vlnění. Let ptáků, tvary mraků, pohyb vody. Nedostizný okraj, k němuž se ruce přiblížily jen proto, aby se jako ozvěna šířil dál po všech mořích.

Ocelová se změnila v pruskou a rozevřela zátoku s přístavem. V půlkruhovém vějíři se objevilo město se spoustou blikajících světél. Jedno osvětlené okno vedle druhého až k podkroví. Právě tam hbité ženské prsty skládaly bílý papírový ubrousek do tvaru harmoniky, aby jej mohly v jediném okamžiku roztrhnout na dvě části.

Pozvání k večeři.

Pokoj osvětlený jedinou svíčkou. Tři hlasy. Máslo, sýr, rajčata, kapary. Chleba krájený starobylym nožem zakoupeným na francouzském tržišti. Vše připravené s obřadní pokorou.

Místnost ze slov, vzpomínek a přání. Střežená vzdušnými strážci s profily podobnými dravým ptákům. Zvedají se z podlahy a mizí na obloze, možná proto, aby na nás lépe viděli. Osudy se proplétají v mystériu času a venku

odbíjejí hodiny, stejně jako doma. Brzy bude úplněk, všimla jsem si a položila chleba na porcelánový talířek.

Stačí přivřít oči a představit si. Ovál se mění v kruh a začíná se točit, rychleji a rychleji, jakoby každá otočka byla cestou kolem světa. A v každém jejím bodu čekalo pokynutí.

Je tu zpátky letní podvečer. Sledujeme zpovzdálí jejich první setkání. Sedí naproti sobě. Ona a žena s nápadným blýskavým kruhovým šperkem na krku. Šperk odráží světlo přímo do očí naší hostitelky. Brání jí ve výhledu, ale ona přesto neřekne ani slovo. Ještě nezná sedící ženu ani muže, který šperk zhotovil. Přivírá oči, aniž by tušila, že se jednou ta neznámá stane její přítelkyní a on budoucím manželem.

Touha tvořit. Nashbírat vlnu do proutěných košů, napnout osnovu mezi trámy na stěně. Myšlenky se vrací k obrazu, k místu, k okamžiku, k nehybné skice na psacím stole.

Pruská se změnila v blankytnou. V podkroví začalo podzimní ráno. Paměť je matkou fantazie, vzpomněla jsem si.

Rozdělit se s blízkým přítelem. Pokaždé, když přijedu, čeká na mě v autě. Po cestě nakoupí v supermarketu zelené papriky a balkánský sýr. Já vezu lahev vína. V brance je místo petlice zaklíněná větvicka, aby dřevěná dvířka nezůstala otevřená. I když padá večer a nebe se prosytilo růžovým světlem, stále je velmi teplo. Uleví se nám, když vstoupíme pod stinnou klenbu hustých korun staletých stromů.

Všude po zemi se plazí břechtan, obtéká ostrůvky kostivalu darovaného ze zahrady básníka. V tom nejtmařejším koutě se ukrývá jezírko. Je to vlastně zakopaná stará vana.

V té chvíli urazí mé myšlenky tisíce kilometrů. Ocitám se ve vlhké nivě blízko oceánu, ne nepodobné té naší. Opuštěný secesní hotel zarostly invazivní palmy. S námahou se proklestíme dovnitř. Sedíme chvíli u kamenného krbu v hale s modrými květinovými tapetami. Vytrhané parkety posloužily jako palivo těm před námi. Neskutečně nádherné točité schodiště se táhne trychtýřem zhrouceného horního patra až k obloze. Jsme zvědaví a zadním vchodem pokračujeme dál, zřejmě do bývalé okrasné zahrady. Palmy v ní nezadusily vše, jak by se mohlo zdát. Cítíme omamnou nasládlou vůni. Mohutná stará magnolie vyrazila právě do květu. Její obrovská, slonovinově bílá poupata se podobají spícím holubicím v temném větvoví. Rozevírám okvětní plátky se stejnou obřadností a opatrností, jako bych sundávala hedvábný papír z delikátně zabaleného balíčku. Uvnitř květu se skrývají spirálovitě uspořádané pestíky obklopené bledými tyčinkami. Utrhneme si několik květů a vrátíme se domů. Ve stinném pokoji samotáře propichujeme pestíky zavíracím špendlíkem, na který poté navěsíme jemné řetízky z kočičího zlata. Vytékají z květu jako z mlčenlivých úst. Piercing, vysvětluje M. Potom se rychle mihne kuchyní, otevřenými dveřmi vyběhne mezi záhony se zeleninou až do vzdáleného stinného kouta rodinné zahrádky. Tady rozhrne hustý porost kvetoucích kal a ponoří se zcela oblečený do bílé vany s ledovou vodou.

Okamžitě začneme sbírat popadané větve. Nosíme je přes celou zahradu k velkému ohništi. OHEŇ! Tak vždycky končí její dopis. Tak začíná každé nové setkání v zahradě, které získalo svůj řád. E. rozřízne podélně papriku na dvě části. Odstraní semínka a vzniklé lodičky naplní kousky balkánského sýra. Já odnesu chladit lahev vína do potoka a natrhám hrst zelené nati dobromysli. Roste pod růžovým keřem. Stojíme u ohně a pozorujeme plameny. Šlehají vysoko a příjemněují čas pro náš rozhovor. Přivolávají vzpomínky na letniční barvu nebe, na hejno malinkatých ptáčků i na osamělou labuť, na očištný dým ze spálených kopretin. Potom se ohniště změní na kaši poblikávajících uhlíků. Vidím oblohu plnou rodících se hvězd, které rázem umírají. Nahlížím na půlnoční město z ptačí perspektivy. Překlopím tento výjev zrezivělým roštem a položím na něj papriky. Jejich kůže se brzy pokryje spálenými puchýřky. Teprve teď získávají nejlepší chuť. E. krájí chléb starým nožem. Rozlívám víno do skleniček od hořčice. Nakonec posypu hedvábně změklo zeleninu vonnou bylinnou drtí. Naše posvátná večeře.

Všechnu pozornost soustředí na okenní tabulku, kde právě probíhá nepatrná pohyblivá scéna. Drobné nitky se kříží jako vlákna pavučiny přichycené ve všech čtyřech rozích k pevnému rámu okna a mezi nimi se prolétá malá akrobatka. Sít se prohýbá, natahuje, ale ona pokračuje dál — věrná svému umění. Bez strachu. Bez zaváhání.

Snaží se v duchu napodobit její pohyb a objevit v něm nějaký řád. Povaha pohybu je však nepředvídatelná, jakoby jej poháněla spíše tajemná moc intuice než podřízenost nějakému pravidlu. Zachytává se v její mysli jako nejasné, šeptem pronesené slovo. Málo zřetelné, aby mohlo být znovu vysloveno, ale dostatečně zvučné, aby se stalo zdrojem imaginace.

Vedená náladou jejího vystoupení sklání se ke své práci. Natahuje ruku, dotýká se osnovy. Splétá, párá, uzluje. Netušené drží v dlani a akrobatka letí vzduchem. Nezná její jméno, domov, zvyky, oblíbená místa, obavy, radosti, myšlenky, to všechno, z čeho se skládá její život. Přesto jako by v jejím vystoupení rozpoznala to nejvzácnější, o co se může s druhým podělit.

Příslib propojení.

Dar bez vlastnění.

Kratičkový let v zabydleném pokoji.

A v prchavém rozpoznat vlastní sen.

Není to vzduch, ale dech. Všude kolem, neviditelný, průhledný. Dopadá na věci, vyplňuje mezery, zastavuje se na okenní tabulce jako tenká mlžná vrstva. Stačí natáhnout ruku a prstem rozhoupat nit nebo jen do rohu dokreslit půlměsíc. Dokonalá scéna – nedokončená síť uzlů a smyček, představ a skutečnosti.

Naše pracovny s psacími stoly. Podobají se poustevnám v horních poschodích věží, pozorovatelnám mraků v opuštěném majáku. Dar slova zabalen do modrého

povoskovaného papíru. Jednou E. použila tentýž papír, aby do něj vyryla odpověď inkoustovým perem. Musela jsem ji číst proti světlu jako tajnou šifru.

Podkrovní pracovna. Velké střešní okno je vyplněno mléčným sklem, aby brzdilo prudké sluneční paprsky a zakazovalo rozptylující pohledy ven na náměstí. V tichu a bezčasi tu stojí několik starých stolů a poctivých židlí. Prostor mezi nimi je vyplněn klubky ovčí vlny, pečlivě roztříděnými podle barev, uloženými v proutěných koších. Jedině snad dveře vedoucí na terasu odhalí předjarní oblohu. Tady E. usedá k dobře osvětlenému stolu poutníka. Tady píše svým přátelům. Jemný dopisní papír zatížený oblázkem, vybledlá kytice levandule, palmové listy napuštěné modrým inkoustem, sbírka vylisovaných květín, hřebenatek svatého Jakuba naplněné semeny neznámých rostlin, plnicí pero a učebnice francouzštiny. Jednou zapomněla zavřít dveře a hladoví ptáčekové rozházeli slupky z rozlousknutých semen po zemi.

Moje místnost je zařízena spartánsky. Ošoupaná prkenná podlaha dávno ztratila barvu. Dlouhý stůl, dříve dílenský ponk, stojí pod dvěma velkými okny. Prázdné stěny bez obrázků mají barvy vybledlé šmolky. Z děr po vypadlých hřebících trčí posvěcené větvičky. Velká kachlová kamna ohřejí pokoj až po celodenním pravidelném zatápění. To nejdůležitější se však děje vně. Levé okno, jako střílna nedobytného hradu, zaměřuje sopečné kopce Lovoš, Kletečnou a Hromovou horu. Pravým oknem sleduji Rudohoří. Některé dny zalije krajinu tak hustý oceán mlhy, že se vzdálené špičaté kopce promění v bájně japonské souostroví. Tady nahoře v kopcích střídavě píšu a chodím. Pohybuji se

v listnatém lese, po loukách lemovaných trnám, zdravím se s planými stromy třešní, lískami sypajícími citronově žlutý pyl, s rašícími vrbami. Trhám první jarní kvítky v rozvalinách domů, sněženky, ladoňky, talovíny. Potom je ukryté mezi dopisním papírem snáším na poštu do údolí. Dávno vím, že rostliny jsou našimi spojenci.

”

Tuhle místnost mám
ve svém domě nejraději,
možná proto, že je tak vysoká,
nevím. Ale nikdy jsem tu
nepsala, nikdy jsem tu nepra-
covala. Nahoře zbyla opuš-
těná vlaštovčí hnízda. Každé
léto trháme nad dveře levan-
duli. Nikdy jsem nenašla tak
dlouhou tyč, abych z trámů
sundala pavučiny...

“

Marguerite

Místnost pootočená kolem své osy. Obehnaná zahradou a v rozích ohlazená. Ošoupaná od těl, která tudy prošla.

Neustále hledala to pravé místo, zaměstnání. Nikdy nepřišla včas k jídlu, na schůzku, do divadla. Na pláž přicházela, když ostatní odcházeli, a proto se nikdy neopálila. Dlouhou část svého života si to ale toužebně přála.

Nikdy prý nebyla tam, kde by se cítila dobře. Jedinou výjimkou byl tento pokoj. Letní období šťastného souznění.

Usnula v křesle. Spala tvrdě celou noc. Probudil ji až proužek světla. Vstoupil do pokoje dveřmi, které v létě nikdy nezavírala. Protáhla se. Narovнала schoulené nohy a svésila je přes okraj křesla. Stejně ale nedosáhly na zem. Zůstaly se pohupovat kousek nad károvanou, černobílou podlahou. Usmála se. Jakoby tahle nepatrná vzdálenost ještě umocnila výšku celé místnosti. Potvrdila její ochrannou moc, roky, možná staletí prostupující jejími základy.

Uměla by žít někde jinde?

Venku voněl jasmín. Tušila, že se dnes neodehraje nic, co by se jednou krylo s dějinami. A právě to, co se neodehrálo, bylo pro ni z celého dne nejdůležitější. Nepsala. Nepracovala.

Vysunula prostřední zásuvku staré venkovské komody a položila ji na zem. Byla skoro prázdná. Už dávno se odloučila od všech zbytečností. Možná to bylo ale právě v tento dávno zapomenutý den, kdy v slepém zadním

prostoru komody objevila přichycený kousek látky. Bílý, místy zažloutlý živůtek. Nejspíš ležel úplně navrchu přeplněné zásuvky původní majitelky a sklouzl dolů. A možná právě v tento okamžik řekla nahlas: „1720“. A když si uvědomila, že ji nikdo neslyší, že jí nikdo neodpoví, dodala sama pro sebe: „Ta se ho jistě nahledala.“

Složila ten cizí kousek zašíváné látky a vrátila jej do zásuvky. Zpátky tam, odkud se ztratil.

Přešla na druhou stranu místnosti a dala vařit vodu. Briošky, ovoce a horký čaj. Na stole ležely rozečtené knihy, a tak se se snídaní uvelebila zpátky do křesla. Zpátky ke svým myšlenkám.

Prochází domem, pobřežím, svou hlavou, v níž se usadila nejrůznější víra, šílenství i touhy. Otočí stránku, načechrá polštář pod svými zády. Její rodná zem je vlastí vody. Vzpomněla si na racky. Prý nadělají mnohem méně hluku nad městem než nad vodou a plážemi.

Jen málo lidí psalo o moři tak, jako o něm psala ona. Léto 80 – deník moře a nečasu, přílivu a odlivu, větru, co odnáší slunečníky. Písek ve vlasech, na kůži, v nohavičích ohrnutých kalhot. Vyklepává jej jak drobečky z pečiva. Lechtá ji na bosých chodidlech, zalézá do mezer mezi prsty. Pohyblivá zem. Propadá se do ní s každým nepatrným pohybem. Náruč plná levandule. Drží ji pevně.

Nedávno bylo potřeba vysekat podlahu v kuchyni. Dům je starý a stojí na vlhké půdě. Propadá se. Schodiště prý najednou začínalo příliš vysoko. Zedník vysekal díru až na kamenné základy. Svažovaly se dál a dál, velice

prudce. Kam? To tajemství nikdy neodhalila. Zedník zalil díru betonem a přistavěl další schod.

„Psát znamená seřazovat?“

„Psát znamená vyprávět všechno najednou. Vyprávět příběh a zároveň to, jak onen příběh neexistuje. Vytrvat a přinést kousek toho, co zůstalo mezi tím, co už tu je, a tím, co se chytá přijít místo toho.“

Čaj vystydl. Uvelebená v křesle napnula špičky. Chtěla se přiblížit k tomu zakrytému neznámu, jak nejvíce mohla. Vyhrnuté kalhoty odhalily proužky opálené kůže, nohy v prostoru nad zemí.

Pokoj provoněla mořská sůl a květy pomeranče. Venku se stmívalo a odněkud z dálky doléhalo hromobití jako dusot kopyt divokého stáda. Přicházelo z polí pokrytých věčným sněhem. Z míst, kde obloha a zem zdánlivě splývají v jedinou plochu. Poklidnou. Neznámou. Jen zvuk napoví její obrysy, když se odráží od neviditelných tvarů.

Tam. Zpátky.

Zvedla ruku a nevědomky pohladila jednoho z koní. Stál kousek vedle ní. Žil v zasněžené krajině tak dlouho, že jeho srst byla od ní k nerozeznání. Splývala s každou vzdáleností, s každým směrem jako nepřetržitě pokračování stále se opakujícího místa. Jako nejsilnější vzpomínka. Dávná a unavená, ale přesto vyzařující něco vzácného. Večer s ní usínala a ráno ji opět nacházela. A někde za ní, pod bílým povrchem, na cestě návratu, čekalo rozvzpomenutí.

Otočila se. Cítila, že jde za ní. Vykrojený z prostoru okolního bytí. Občas se přiblížil a lehce se dotkl její ruky, jako by chtěl říct: „Jsem tady.“ A pak vzdálenost opět prodloužil.

Volnost a smír.

Krajinou začaly prostupovat světlé skvrny. Rozeznávala letmé obrysy a stíny. Splývaly ve svých pohybech jako jediné stádo. Nejkrásnější doprovod. Téměř neviditelný, přesto však v její mysli rozpochoval řetěz nejasných dojmů. Pocit mlhavé skutečnosti složené z téměř zapomenutých okamžiků. Jiskří a cinká jako hrst drahokamů. Svírá ji v dlani a druhou ruku natahuje ke svému koni.

Poděkování.

Doprovázel ji ještě kus cesty. Pak se otočil a připojil se ke svému stádu. Možná proto, aby se mohl jednou vrátit.

Přilila jsem horkou vodu. Z namodralé plochy vystoupil nový oblak páry. Mořská sůl a květy pomeranče. A za oknem první barevné ohňostroje. Opatrně jsem ponořila nohy do lavoru. Můj úvod do nového roku.

Když se přiblížila půlnoc a do začátku Štědrého dne zbývaly poslední minuty, zaklepal na dveře její pracovny. Tiše vstoupil dovnitř, nesl jí k svátku mísu jižního ovoce. To byla jejich tajná oslava. Připili si malou sklenkou červeného lobkowiczského vína. I když nesměli, drželi přece půst.

Tmavé kopce a osvětlená údolí se chvíli před usnutím podobají daleké krajině. Stačí projet serpentiny a uslyšíš moře. V jeho samotě, rozlehlosti. Touha po prostoru. Nacházíš spojence. Sestoupit do tichých hlubin, kam si myšlenka sahá pro slova, a nebo se jen projít podél okraje a namočit si nohy.

Dívat se, poslouchat, soustředit se. Zahlédnout pevný bod odloučený od pevniny. Moře se zdá ještě větší, když jsou na obzoru ostrovy. Nehybné, neprozkoumané, ale přesto si tak blízké, z dálky nepatrné. Opuštěné uprostřed pohybu vln. Společně chrání svoji podstatu.

Bosá chodidla nechala ve vodě a oči s výrazem, který nechce ovládnout, ale spíše prozkoumat, upřela k moři. Odtamtud kdysi odvážná rybářka posílala modlitby

svému muži, když bloudil po všech vodách, aby znovu našel to, co jí sám věnoval.

pobídnout sám sebe, uprostřed pohybu, počátek kouzla má, povzbudí, utěší, přivolá zpátky, pokračování

Chodila plavat, dokud to teplota vody dovolila. Ke břehu a zpátky. Tlumené světlo nedovolilo rozpoznat, jestli za načechranými oblaky už vyšlo slunce. Liduprázdné údolí spalo, jako by byla hluboká noc. Na chvíli ji přešlápání pocit, že není sama, že všechna její osamocená já z minulých let se k ní sbíhají z různých směrů jako drobné čerčení vodní hladiny a nadnášejí její tělo i mysl. Chytla správný rytmus a připojila se k nim.

A každý večer, dřív, než k spánku ulehla, slíbila sama sobě, že nikdy nezažene myšlenky a sny, které k ní po vlnách přicházejí.

Probudila jsem se na vyhřáté peci. Jen tak krátce, abych si stihla uvědomit, že nespím doma. Kamennou místnost provoněly sušené křížaly. Sladká vůně spadáných jablek severní samoty a za oknem tmavé kopce a osvětlená údolí. Tělo se snaží sjednotit s místem, prolnout ho svým dechem, a pak odplouvá zpátky jako vodní květ, co nikdy nezapustí kořeny do země.

Z rádia se chrčivě a přerušovaně hrnou zprávy o blížícím se orkánu Sabine. Nevcházet do lesa, zajistit všechna okna, uklidit zahradu, nabít si mobilní telefon, připravit si zásobu svíček. Zavírám se v majáku a čekám na bouři. V noci se dům na skále ocitl uprostřed zdivočelého moře. Vlny unášené větrem narážejí na chatrná okna, okolní krajina se

ztratila v proudech vody. Naprosté odloučení. Samota obe-
stoupena vichrem a kvílivou meluzínou. V potemnělé míst-
nosti mi nezbyvá nic jiného, než udržovat oheň. Pravidelný
rytmus přihazování navlhých polen do starých kachlových
kamen. Pes se schoval pod peřinu, stočil se do klubička
a usnul. Pozoruji zvedající se pokrývku a vím, že má divoké
sny. Jinak jsem tu sama, v laboratoři básníka, který čeká na
krystalizaci své soustředěnosti. Prudké poryvy větru mě po
chvíli napojují na New York. Jmenovala se Sandy. U východ-
ního pobřeží Spojených států nabrala na takové intenzitě,
že zničila téměř všechny staré domky lemující promenádu
u oceánu. Alamo však zůstalo uchráněno. P. si sundala
svůj zasněžený vlněný kabát s dírou v kapse. Matné světlo
prostupovalo bílou místností. Všechny artefakty ležely na
svém místě, jako němí svědkové uplynulé tragédie. Dala
vařit vodu na špagety. Pak se posadila ke stolu a namlela
kávu. Zápisník v černých kožených deskách, hluboký talíř
s těstovinami zalitými olivovým olejem, hrnek černé kávy.
Útržky úvah, záblesky inspirace, výpisky z knih. Řetězení
odkazů. Čtení jako odkrývání stále nových, neviditelných
vrstev. Kniha, ke které se ještě mnohokrát vrátím. Kniha,
která čeká, kam se vyvinu. Letos jsem ji na Vánoce věnovala
i E. . Vzápětí jsem od ní obdržela dopis s naléhavou otáz-
kou. Pojedeš se mnou na ostrov?

Uklízím na stole. Bývalý ponk je přikrytý bavlněným ubru-
sem posetým nevypratelnými fleky. Od podzimní oře-
chovky, od červeného vína, od poctivého hovězího vývaru.
V duchu mezi skvrny vyšívám hvězdy zlatou bavlnkou.
Na stole smí zůstat pouze květináč s rozkvétajícím hyacin-
tem, svícen s hořící svíčkou a modrý kamínek. Na rozpálená

kamna hodím několik hrudek vzácného kadidla. Vařím si
kávu. Přiložím pár velkých polen. Živná půda pro psaní je
připravena. Posadím nás do starého pronajatého Fordu.
E. bude řídit a já navigovat. Mapa ukrytých horkých bazé-
nů. Obě máme na sobě vlněné svetry. Podobné se pohu-
pují před benzínkami jako nekřesťansky drahé suvenýry.
Ringroad. Šťavnatá zelená krajina jihu, pasoucí se divocí
ponicí, mohutná květenství angeliky, bílé záhony chmýří,
kterému tu říkají fíva. Fíva! Nevstupuj, jinak se utopíš
v bažině. Míříme na západ. Cestou se zastavujeme na kávu,
když potřebujeme natankovat. Čerpací stanice vypadají
jako budky z omšelého vlnitého plechu. Nakupujeme si
zásoby, hlavně sušené ryby. Tam, kam jedeme, nepotkáme
živou duši. Zrnitá nekvalitní fotografie opuštěného domku
v reklamním plátku snad nemohla být náhoda. Zeptala
jsem se prodavačky špatnou angličtinou, jestli ten dům zná.
Ukázala mi na mapě jeho přibližnou polohu. Barva jem-
ného písku při pobřeží se mění z bílé na zářivě oranžovou.
Takovou barvu E. snad nikdy ve svých akvarelech nepou-
žila. Nemá ji ráda. Ale tady v kombinaci s průzračně mod-
rou barvou oceánu působí magicky. Na chvíli zastavíme.
Zouváme si boty a vyhrnujeme kalhoty. Voda je ledová, ale
my v ní zůstáváme stát, cítíme její ozdravnou sílu. Ohromné
hmoty hor prozářené sluncem jsou řídce vyplněny poros-
tem suché trávy, jinak je pokrývají různobarevné lišejníky.
Ticho. Konečně v dálce zazáří jeho bílá fasáda. Domeček
jako pro panenky s okrasným plůtkem vypadá v drsné
krajině nepatřičně. Nahlížíme zvědavě dovnitř. Máme zase
štěstí. Malá dvířka otevře starý muž s pronikavě modrýma
očima, oblečený v zářivě červené rybářské bundě. Jednou

za měsíc jezdí zkontrolovat tento dům na konci světa. Pozve nás dovnitř a uvaří kávu. Sedíme spolu v malém pokojíku spojeném s kuchyní. Rybář se chlubí obrovským obrátek z velryby, je zvědavý, co děláme my. Magická formule artist a vzájemné sympatie způsobily, že jsme dostaly klíč. Útočiště na několik dní. Střecha nad hlavou, kdyby se dostavily prudké deště. Útočiště k tvorbě. Rybář zamává na pozdrav a nechává nás v domku týden o samotě. Ihned dáme sušit promoklé oblečení a na stoly vyskládáme skicáky, akvarelové barvy a poklady nalezené během cesty. Společné snídaně a večere. Jedna vzácná lahev vína na celý týden. Jinak si každá jdeme po svém. Víme, že samota je cenná a potřebná. Těším se každý večer, jak do perleťových lastur namíchá odstíny barev oceánu.

Ráno po bouři mě vzbudí cinknutí doručené zprávy od P. : Vyjdi ven a foť. Výhledy. Vítr rozehnal oblaka a v oknech majáku se ostře vykreslují špičaté kopce. Vykloním se ven a kapesním zrcátkem odrážím do dále sluneční paprsky. Začátek vysílání. Opakuji. Rozumím. Čekejte. Pokud by nyní E. zdolala Hromovou horu, mohla by na jejím vrcholu zachytit mé zprávy. A svou odpověď pak poslat v lahvi po Labi. Světelné dopisy problikávající Středohořím, z Hromové hory na mlžnou horu Fudži. Odcházím ven obhlédnout škody. Stará třešeň se větrem rozlomila vejpu. Pečlivě stříhám její padlou korunu na stejně dlouhé větvičky s nalitými květními pupeny. V podvečer je vkládám obřadně do všech možných sklenic a váz. Zaplním jimi celý dům.

„Nejlíp se opálíš při práci.“

— Milada

„Směje se a rychle ujíždí po francouzské dálnici. Auto nacpané větvemi kvetoucích mimóz.“

— Eva

Koncept & Text
Lucie Králíková
Jana Švecová

©2020